

[Holger Hansen.]

selvjustits i tinget. Det er klart, at hvis man får en afstemning ved anden behandling om de mange ændringsforslag fra såvel regering som oppositionspartier, ja, så kan man sige, at så er det dermed til side, medmindre disse stilles igen, og det har vi jo oplevet tidligere, ikke ret mange gange, men i de seneste år. Derfor kræver det en meget nøje vurdering, som også finansudvalgets formand for et øjeblik siden sagde, af folketingets forretningsorden. Det vil jo ikke være nogen fordel at få alle afstemningerne ved anden behandling, hvis de så kan gentages igen ved tredje.

Der er altså vældig mange ting i det, men vi er rede til at drøfte både det ene og det andet i denne henseende under den udvalgsbehandling, som skal finde sted herefter.

Må jeg så føje én ting til. Nu får vi altså i finansudvalget en behandling af dette lovforslag, og jeg ville godt gøre mig til talsmand for, at vi under denne behandling i det hele vurderede, om finanslovbehandlingen hidtil har været så god og så hensigtsmæssig, som vi kunne ønske os den, og i det hele vurderede, om finansudvalget i sin arbejdsform behandler tingene med den vægt på de enkelte dele, som just den tid, vi nu lever i, gør det nødvendigt. Som nyt medlem af finansudvalget kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg nok er imponeret af, med hvilken energi og dybde man går i enkelting og også i mindre sager, målt med den store målestok, men jeg har endnu til gode oplevelsen af, at man går meget dybt i de store sammenhænge.

Det kan godt være, at vi også skal slå en sløjfe om det ved behandlingen af dette forslag. Det giver anledning dertil og har jo en væsentlig sammenhæng med selve finanslovens forberedelse og med forberedelse af det, der følger med, nemlig rækken af aktstykker. Hvor mange og hvor små sager skal i finansudvalget, eller er der andre principper end størrelsesordenen?

Jeg kunne altså ønske mig, at vi på en eller anden måde fik en drøftelse også af dette problem.

Maisted (FP):

Med hensyn til finansårets løbetid, så er det selvfølgelig væsentligt, at vi har samtidighed imellem skatteår og finansår og

kommunernes regnskabsår. Men dér kunne man tænke sig, at man rykkede løbetiden f. eks. fra den 1. oktober til den 30. september. Det er jo en teknik, man anvender i erhvervslivet, hvor man netop gerne vil have, at julen holdes udenfor, idet vi erfaringsmæssigt ved, at mange mennesker er bortrejst og optaget i julen. Derfor har det altid været u hensigtsmæssigt, at skatteåret var et kalenderår, og at man ikke fulgte almindelige forretningsmæssige principper og lagde det f. eks. fra den 1. oktober til den 30. september. Det har selvfølgelig ikke nogen praktisk betydning for finansministeren at rykke disse tre regnskabsår, kommunernes regnskabsår, skatteåret og finansåret.

Fremskridtspartiet er selvfølgelig positivt over for et lovforslag, der fremmer fremskridtspartiets tanker og ideer, og det burde være en naturlig ting, at folketinget har overblik over de samlede offentlige udgifter. Et budgetoverslag og et regnskab er et stykke værktøj, som kun kan anvendes, hvis det omfatter alle de offentlige aktiviteter. Det er ikke alene folketingets medlemmer, der har glæde af en samlet oversigt. Befolkningen har også et rimeligt krav på at kunne følge det store udgiftsbudget, politikerne arbejder med. Det er bl.a. derfor, fremskridtspartiet har opstillet et samlet budget for den offentlige sektor siden 1973, der viser rimeligheden af fremskridtspartiets spareforslag og viser urimeligheden i forligspartiernes vanskeligheder med at finde frem til en besparelse på 500 mill. kr. på et samlet budget på ca. 125 mia kr. Blot usikkerhedsfaktoren på et så stort budget vil jo medføre et meget større udsving end de 500 mill. kr., som man gør et meget stort nummer ud af at finde som besparelse.

Når det nye regnskabssystem kommer til at fungere, så giver det, hvis vi anvender teknikken rigtigt, yderligere muligheder for månedlige oversigter, således at man kan sammenholde regnskabstal med budgettede tal, og det var jo en af de ting, hr. Holger Hansen efterlyste, en større sammenhæng imellem det, vi går og laver, og det, der er realiteter. Vi får altså et overblik over de store linjer, og så kommer det heller ikke bag på hverken folketingets medlemmer eller ministrene, når der sker voldsomme stigninger i personaletallet og i udgifterne.